

щото ако бы че ги срѣщнахъ нѣкои събратія отъ Гардунята да имъ помагатъ намѣсто да имъ повредятъ.

Въ сѣщото време Мавдаменто подаде на Естевана единъ малакъ листъ отъ пергаментъ, на който бѣхъ написаны нѣкои думы неудобопонятны. Туй бѣше паспортътъ, който щѣше да закрыли побѣгванъето на самоволнытъ изгнаници.

— Ето двамата събратія които ще вы придружатъ, приложи началникътъ като показа *гуана* и *постуланта*, които бѣхъ донесли остаткытъ на управителя и влѣзвахъ въ подземелието, тѣ сѣ отъ найюначнытъ и найчестнытъ.

— Дѣ ще са срѣшнемъ отче? попыта Естеванъ Жуана д'Авила.

— Въ Кадиксъ, отговори аюстолътъ, ще стигна въ сѣщата минута съ васъ, но презъ другыя яктъ. Не е добро да лѣтуваме заедно.

— А вый донъ Жозе? попыта Додора нажалено; защото осѣщаше пълна братска любовь къмъ младыя инокъ.

— Азъ! дѣто благоволи Богъ! отговори Жозе съ раздирателно изразеніе на безкрайно обезсърчаніе и отчаяніе.

Въ минутата когато щѣше да са отдѣли отъ двѣтъ оубѣзи сѣщества, ради които бѣ еще привързанъ о живота, Жозе отпаднаше какъто сичкытъ нѣжны души предъ една нова сърдечна скърбъ. Но навыкнѣлъ вече отдавна да владѣе себе си, той са обривъ къмъ Жуана и ѣ рече съ усладителенъ но провинителевъ гласъ:

— Добра моя кърмилнице, ще заминешъ и ты, не ли?

— Азъ! рече Жуана; да заминя, като ты оставашъ!

— Ще додѣ да вы намѣришь сичкы вы' подирь нѣколко дни; видишь добра моя Жуаво, че я ный смы длѣжны да оставимъ Испанія. Тука никой не е вече въ безопасность.

— Ще я оставишь съ тебе, мой Жозе, рече кърмилницата,
ТАЙН. на ИНКВИЗ.